

העכברת הלבנה

כתב מריה ון נ.
בשנת 1874

Eine Geschichte aus der **Kinderstube**

von Marie von N.

ESSLINGEN
F. Schreiber

במלאת צאן אחת גר עכבר לבן עם אישתו. הם בנו לעצם דירה יפה עם מעברים רבים והרועים כלל לא הרגישו בהם. הייתה להם גם דלת שהובילה ישר לשדות, שם יכלו לטיל חופשי. אך האוצר הגדל ביותר שלהם הייתה בתם הקטנה אותה אהבו מאוד, כי ילדיהם האחרים מתו, ויש אומרים שאבא בעצמו טרף אותם.

העכברונת הקטנה הייתה יצור חמוד, לבנה כשלג وعدינה, בעלת אף ורוד, אוזניים ורודות רגליים ורודות ועם עיניים פיקחות. כשהלכה לטיל עם אמא שלה נעצרו כל בעלי החיים שפגשו אותם בדרך, אפילו החיפושיות הקטנות ביותר, והתפלאו ממנה כי דבר כל לבן הוא נדיר ביותר.

היה לה חבר טוב, עכבר זכר שכן שהורי גרו אחרי גדר הגן ובמקצתם היו עכברי שדה. כל يوم שיחקו העכברים הקטנים יחד. הצעיר היה אמן אפור ולא כל כך עדין כמו העכברונת, אבל גם הוא היה נאה למדי.

גם ההורים שלהם התאידדו ובערבים, כאשר

בני-אדם חזרו כבר מעבודה בשדות, יצאו לטייל ביחיד עם הילדים, וכשהכל היה שקט ונשמע רק נגינה של ה策רים, הם סיפרו איך עבר להם היום ולפעמים גם הביאו את הספקתם ואכלו ביחיד. כי העכברים של מלאת הצאן יכולו להביא נקניק ובשר מהמטבח וגם לחם מהרועים. עכברי השדה הביאו מהאסם שלהם גרעיני חיטה ושיפון אותם אספו מהшибולים שבשדה.

אר פעם כשהם קר סעדו הופיע בשקט גמור חתול אפור שתמיד אהב לציפורים ועכברים. הוא היה בולע בוודאי את שתי משפחות העכברים, אילו לא העכברון הצעיר שהרגיש בו, קפץ ותפס את העכברונת הלבנה והביא אותה לחור העכברים. בדוחק רב גם המבוגרים הצליחו להימלט בחור שני. החתול היה מאוכזב ו אמר לעצמו "רק תמתינו, עוד אצליח לtrap אותם".

ופעם קרה שעכבר השדה הצעיר לא שמע בקול הורי והתנתק בקלות דעת. הוא תמיד חשב לעשות גיצה לבית הגدول, כדי לראות

מדרגות עד שהגיע לעליית הגג. אלא שם פגש את דואק את החתול, שלפני ימים אחדים ניצל ממנו.

חתול קפץ והתחיל לרדוף אחרי העכבר הנה והנה בכל עליית הגג. העכברון המבוּהָל קפוץ דרך אשנב בגג ורץ לכל אורכו ובסוף הסתר אחריו פסל אבן גדול שקיישט את הגג. לפסל היה בגד מעלים ותחתיו בנתה לה קן סנונית אחת. היא לא הייתה בבית אבל הקטנים שלא ידעו כבר לדבר וכשהם ראו את העכבר המבוּהָל קראו לא בשקט "עמוד בשקט. אנו נעזר לך".

חתול עמד על הגג ו שקל האם כדאי לו לרדוף אחרי העכבר, כאשר הגג נראה חלק למדי והוא לא כל כך בטוח היה בהליכה עליו. אז קראו הגוזלים של הסנונית "ארוך רגליים! ארוך רגליים! צא מהר הנה". מאחורי הפסל הופיע ראש של עכבר גדול, ששאל מה קורה כאן. היוצר הטוב הצל כבר לא אחת את הסנונית מהחתול. כאשר החתול רץ על הגג וחיפש את הקן הוא נהג למתוח רשת צפופה

איזה דברים טעימים אפשר שם לזלול. הרעיון משך אותו מאוד אבל אבא אסר עליו את הדבר. אך יום אחד, כשהבא הלך לעסקיו, הצעיר יצא בשקט ולא שמע כלל איך העכברונת הלבנה קוראת לו. הוא גם לא הקשיב לאזהרות של השחרור שি�שב בצמרת אורן ושר.

וכך שר לו השחרור:
"עכברון קטן, עכברון קטן, אל תתקrab לבית הגadol.

עכברון קטן אני מזהיר אותך, תזהר, תזהר מאוד.
עכברון קטן, עכברון קטן אל תלך לבית הגדל,
זכור מה אמר לך אבא, ועלול לך חרות לך אסון."
את השיר למד השחרור מפרופסור אחד למוסיקה, שביקר בבית הגדל בסתיו ונרג לטייל ביער, כשהוא מזמין אותו.

תמיד הוא חזר על המילים "עכברון קטן,
עכברון קטן

אל תתקrab לבית הגadol".

אבל העכבר לא הקשיב לשחרור ורץ אל הבית, סביב לפינה, ורץ למטבח, לחדרים ועל

שכל כrk הבריקה בשמש שהחטול התעוור ממש, ולא יכול היה למצוא את הציפורים. עכשו קראו הגוזלים שוב "מהר, אח ארוך רגליים, מתח את הרשת שלך. יושב כאן עברון קטן שאותו החטול הרע רוצה לתפוס. בא אחר רגליים, צא מהר".

העכבייש הגדל והשמן לא חיכה הרבה ומיד התחיל לركום רשת גדולה וمبرיקה. תוך שניות היא הייתה כבר מוכנה. החטול היה צריך לעצום עיניים והעכבר ברוח ממש מהר הוא עוד הספיק לקרוא "תודה לכם, תודה ידידים טובים".

אלא כאשר חזר הביתה אבא שלו המtin לו כבר עם מקל "אתה ילד לא ממושמע! חכה, תקבל עכשו תזכורת עד שלא תוכל לנשום" ועם המילים אלה נתן לו אבא מכות טריות עד שהעכברונת הקטנה שראתה זאת התחילה לבכות.

אבל מאז היה הצעיר ציitan ונשאר תמיד עם השכונה היפה שלו בבית. הם גדלו וחיבבו מאוד זה את זה.

העפרונים התעופפו מעליו בשירה עליה "הנה הולך עכברון" והוא שר יחד איתם, וברר את העולם על הכל היפה מסביב.

אחרי זמן מה הדoor הביא מכתב למר עכבר. מהר התאספו כולם בבית והעכברונת קראה להם את המכתב.

"אני מקווה שהנכם כולם בראים. הגעתו הנה לפני שלושה ימים ובכפר שאלתי על הכנסייה.

היא כל כך קטנה שעכבר לא יכול לראות אותה מרחוק. הם הדריכו אותי ומצאתי את דודעה עכברת הכנסייה בבית. היא שמה מאד שהגעתו, קראה את מכתבה של אמא וקיבלה אותה בסביר פנים יפות.

אר לא קלים הם החיים של עכבר הכנסייה, הורים יקרים, בהשוואת לחינו שם בבית. כדי לאכול נאלצנו לעبور את כל הכפר. את

ארוחת הערב השגנו מבית התמחוי של הכנסייה כי הוא הקרוב ביותר ובחווה חיפשנו אוכל במרתף החלב. אבל כנראה לקחנו קצת יותר מדי חמאה כי הבית של בעל האחוזה הייתה בדיק במרתף וקראה "שוב באו

אל מנת שהעכבר הצעיר יחכם ויעשה נבון החליט לשלו אותו למסע בו ילמד על ארצות אחרות. כאשר הגיע אביוamo הכניסה לו את הדברים הדרושים וגם נתנה לו מכתב לדודה עכברת הכנסייה בעיר ואלי. העכברונת הלבנה שמה לו זר פרחים על הכובע, אבא נתן לו עצות טובות וכך בוקר יפה אחד עם זרחת המשמש הוא יצא מביתו לעולם הרחב. הוא נפרד קודם מכם ובמיוחד, בבכי מר מהעכברונת הלבנה. עדין הדמעות זלגו מגבו כשהוא צעד תוך שירה עליה.

כל שהלך הלאה כך נעשה עליז יותר כי הכל סביבו היה משמח. המשמש זרחה, סוסיםחרשו במרץ בשדות, ואמנם האיש שפקח על העבודה ניסה לתת לו סטירה, אבל הוא התחמק בזריזות. פרחים השליכו עליו כותרת על גבו ובאגם הקרוב קראו לו הצפראדים "עכברון, עכברון, لأن אתה הולך?" והוא ענה להם "אני מוכרא להמשיך. כל טוב לכם!"

העכברים הגועלים!" וגירשה אותם משם.

אבל ברכנו מהמרתף כמו רוח. בפונדק התיישבנו בפינה ושםנו איר מר שולץ מספר כי היה בעיר מגבורג וגם בלוניגסבורן והשתטחם איר העכברים שם מילאו את כל השטח שמאחוריו גן הארמן.

חשבתי עליהם, הורים יקרים, ואשמח מאד לשמוע דבר מה מהם. מחר אלר הלהה, דרר הייר הגדול לעיר קלאויס. דרישת שלום לידידי העכברונת ואני מקווה שהוא לא שוכחת אותי.

שלום הורים, שהכל יהיה אצלם בסדר עד שאחזרו. **הבן האובב**.

בייר הגדול לא קרה שום דבר מיוחד לעכברון הצער. הוא פגש שם אי-אליה חיפושיות מעניינות והתגלgal בנחנת באזוב הרך ולקראת ערב, כשההמש התחליה לשקוע הגיע לקלאויס, בדיק כשהשומר בקס, עם מקטרת בפיו, חזר הביתה. כבר בדלת הוא קרא לאחותו "לוטק!". האחות פתחה את הדלת והעכבר נכנס מהר פנימה, בלי שמיشهו

הרגיש בו.

אכן הוא נמצא עכשו בקהלואס ובודק את הכל שביבית באופן יסודי. במיוחד מצא חן בעיניו הארגז עם קמח, שם החלטת להישאר ימים אחדים. לוטקן הרגישה כנראה במשהו כי הוא שמע את הנזיפות שלה. ובוקר אחד באמצע החדר עמד מתקן עשוי מחוטים ועליו חתיכת הנדרת של בשר שמן. הריח היה כל כך מושך. העכבר בדק את הדבר וראה של מעלה יש חור. לא לקח לו הרבה זמן וכבר היה בפנים, ואכל את הכל בתאבור. אלא שכאשר רצה לצאת.. לא יכול היה. כל פעם שניסה להתקrab לקיר מחוטים, נתקל בקצוות חדים. וכך הוא ישב שם בפנים, מסכן, ובכה. רק עכשו הבין שהדבר היפה הזה לא היה אלא מלכודת עכברים, שעלייה סירה לו אמא. היא הסבירה שבני-אדם עושים דברים כאלה כדי לתפוא עכברים.

"ונך, כן, בארץ זרה יבוא הסוף שלי. לא אראה יותר את העכברונת הלבנה ואת הורי. אר, למה הייתי טיפש כל כך, אני צער מס肯

בגן הפרחים חי חולד גדול שרוצה להתנקם בעכברים הלבנים. כשהעכברונת הלבנה הלכה פעם דרך התעלות שלה הוא חטף והחזק אותה למרות שכתה והתחננה שיעזוב אותה שבוייה. ההורים רואו זאת מרחוק והיו אומללים ממש. וכך גם העכבר הצעיר שrank עתה חזר ממסעו. למרות שניisa, לא הצליח לשחרר אותה מהחולד השקן. עצוב ביותר הLR יומם אחד בגינה כשפgas פתאום עכבייש, ידיד ישן שלו. הוא סיפר לו מה שקרה והתلون על כך קשות. העכבייש התנדנד תחילה על רגליו הארוכות ואז אמר "אני יודע. אולי אוכל לעזור לך נער". רק תהיה סבלני והמתן עד מחר בבוקר. סמוך לעלי!" העכבר הצעיר התעודד מדבריו ידידו העכבייש והLR הביתה אף סקרן היה מה העכבייש יכול לעשות כדי לעזור.

העכבייש התחיל לנוע ובצעדים מהירים הLR אל בית הגנן הנס. הוא התיישב על אדן החלון ובבוקר התחל לקראו לגנן "הנס, תתעורר.

"ולובאי" קר הוא בכہ במשך כל הלילה. אך בבוקר בדק את הכלי ביסודות עוד פעם ואז אמר "monicaha להיות דרך כלשהו לצאת למקום!" הוא התחיל לכרסם את החוטים והצליח לviz אותם ולעשות חור. אז נפתחה הדלת לוטקן נכנסה לחדר ורצתה לקחת את האסיר שלה. אך לרובה הפלא העכברון קופץ מהחדר וברוח דרך הדלת החוצה. לוטקן עמדה מופתעת אבל העכבר הצעיר רץ מהר לשדה. אמנם הגב שלו קיבל כמה פצעים מדמים, אבל הרי הוא חי יוכל היה להמשיך מסע שלו.

הוא נשאר עוד זמן רב בדרך. מקלاؤס עבר עוד דרך קירכנברג, בדק את המשק של הኮמר ובסוף התחל לחזור לארץ מולדתו. הוא הגיע לבית של העכברים הלבנים והבט פנימה מלא שמחה וצפיה. אך בבית לא ראה איש. מלא חששות הוא רץ לביתם של הוריו, ואלה באו בשמחה לקרואתו, אך הוא מיד שאל על העכברים הלבנים. ההורים בצער רב סיפרו לו בסוף מה קרה.

; שם בגינתר יושב חולד גדול שמשמיד ל' את הגן כלו!"

הנס שפשף את עיניו ואמר מיד לאמו "אני חייב ללקת לגן הפרחים. חלמתי שהחולד גדול חופר שם." הוא לקח אליו מלכודת ושם אותה בפתח אחת המנהרות. תוך דקנות ספורות החולד היה כבר בפנים. הנס יצא אותו והרג מיד את החולד הנבזה.

כשהעכברונת הלנה הרגישה שהמנהרה שוב ריקה, רצתה מיד החוצה. שם עמדו כבר ההורים שלה והעכבר הצעיר שלה! הם התchapקו והתנשקו והכל היה מלא שמחה ונחת.

אחרי ימים אחדים התקיימה חתונה גדולה של העכבר הצעיר והעכברונת הלבנה. בחוץ על הדשא רקדו כל הלילה. הזמננו חיות רבות ובראשן כМОבן העכבר הצעיר שהציג אותם מהצראה. באו גם הסנוניות והבולבולים מהסביבה. על הענפים ישבו הנגנים וביניהם השחרור והזמיר, ששרו לילה שלם ללא הפסקה..